

Hồi thứ ba mươi chín

Vì Tiểu Bảo lần mò huyết đạo Vì Tiểu Bảo thấy Tiền lão bản ra chiều bẽn lẽn. Gã ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu chuyện, miệng lẩm bẩm:

- Té ra hần cho mình là thái giám thì đem tiểu Quận chúa giao cho mình trông coi không ngại gì đến tiếng thanh bạch của thị.

Nguyên gã không phải là thái giám thực sự, nên phải nghĩ một lúc mới hiểu. Bằng không Tiền lão bản chỉ hờ ra một câu đầu là gã biết ngay.

Nên biết trong Thiên Địa Hội chỉ mình Cận Nam đã sổ vào người gã nên hiểu gã không phải là thái giám. Cả đến Mao Thập Bát cũng cho là gã bị hoạn rồi bắt buộc phải sung chức tiểu thái giám. Hần còn hối hận không thể bảo vệ chu toàn cho gã, cứu gã ra khỏi Hoàng cung để gã bị liên lụy thành phế nhân. Mỗi lúc hần nghĩ tới nghĩa vụ này lại tự thẹn với mình.

Tiền lão bản lại nói:

- Lúc thuộc hạ đem tiểu Quận chúa vào trong cung chỉ điểm huyết thần đường, huyết dương cương trên lưng và huyết thiên trụ sau gáy cô để cô không cựa cạy và nói năng gì được. Khi nào Vì hương chủ buông tha cho cô ăn cơm thì chỉ việc giải khai huyết đạo cho cô. Nhưng hay hơn hết là điểm vào huyết Hoàng Khiêu trên đùi cô để cô khỏi trốn chạy.

Hần ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bọn người trong Mộc vương phủ bản lĩnh rất cao thâm. Vì tiểu cô nương này tuy dường như không hiểu võ công, song cũng nên đề phòng.

Vì Tiểu Bảo toan hỏi:

- Huyết Thần đường, huyết Hoàn khiêu là gì? ở chỗ nào? Điểm làm sao? Giải thế nào?

Nhưng gã lại nghĩ:

- Mình đã làm hương chủ Thanh Mộc đường, lại là đệ tử của tổng đà chúa mà cách điểm huyết cùng giải huyết cũng không hiểu, há chẳng để cho bọn thuộc hạ khinh thường? Và lại đối phó với một vị tiểu cô nương chẳng có chi là khó.

Gã liền gật đầu đáp:

- Tiểu đệ biết rồi!

Tiền lão bản nói:

- Xin Vi hương chủ cho mượn thanh đao.

Vi Tiểu Bảo nghĩ bụng:

- Hắn lấy đao làm chi?

Tuy nhiên gã cũng rút thanh truỷ thủ ở ống giấy ra đưa cho Tiền lão bản.

Tiền lão bản đón lấy đao rạch vào lưng con heo một cái.

Không ngờ lưỡi truỷ thủ này sắc bén vô cùng! Đao thật cắt heo như cắt đậu hũ. Mũi đao vừa đâm vào đã ngập tận chuôi.

Tiền lão bản giật mình kinh hãi, cất tiếng khen:

- Thanh đao này quý quá!

Lão cắt hai miếng thịt lưng và hai đùi trước con heo rồi nói:

- Hương chủ để lại chỗ này nướng ăn. Còn bao nhiêu kêu mấy vị tiểu công công khiêng xuống bếp. Bây giờ thuộc hạ xin cáo từ. Tình hình trong bản hội thế nào, hay có việc gì cần, thuộc hạ sẽ tùy thời đến báo cáo với hương chủ.

Vi Tiểu Bảo đón lấy thanh truỷ thủ đáp:

- Được rồi!

Gã quay lại ngó tiểu Quận chúa nằm trên giường một cái rồi hỏi:

- Bao giờ Tiền đại ca đến đón tiểu Quận chúa ra?

Gã toan nói:

- Để cô này ở trong cung lâu ngày nguy hiểm lắm, nếu có người phát giác thì thật hỏng bét.

Nhưng gã lại nghĩ đã là anh hùng hảo hán trong Thiên Địa Hội thì còn sợ gì nguy hiểm? Nếu nói như vậy là để người ta coi thường mình.

Vi Tiểu Bảo nhất tâm muốn làm hảo hán, nên tuy trong lòng sợ sệt mà ngoài mặt vẫn ra bộ thản nhiên như mình là bậc đại anh hùng chẳng biết sợ trời đất là gì.

Tiền lão bản xuống bếp rồi, Vi Tiểu Bảo cài then cửa lại và tra xét các ngõ thấy không còn kẻ hở nào mới ngồi xuống bên giường ngó tiểu Quận chúa thì thấy cô giương cặp mắt tròn xoe ngó ra bên giường, cô vội nhắm mắt lại, nhưng cũng đã bị Vi Tiểu Bảo nhìn thấy rồi.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Cô nương đã không nói được lại không thể nhúc nhích thì cứ nằm yên là hay hơn hết.

Gã thấy áo cô không bị lem luốc thì nghĩ ngay đến Tiên lão bản đã rửa sạch trong bụng con heo và lau chùi khô khan không còn chút huyết tích nào. Gã liền kéo chăn đắp lên người cho cô.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm thấy nước da tiểu Quận chúa trắng như tuyết, mặt không chút huyết sắc. Cặp lông mày dài không ngớt rung động thì biết là cô đang khiếp sợ vô cùng. Gã liền cười tìm lời an ủi.

- Cô nương bất tất phải sợ hãi. Tại hạ không giết cô đâu. Cô chỉ ở đây mấy ngày rồi sẽ thả cho cô về.

Tiểu Quận chúa lại giương mắt lên ngó gã một cái, song nhắm lại ngay.

Vì Tiểu Bảo lấy làm đặc ý nghĩ thầm:

- Trong Mộc vương phủ nhà cô oai phong lừng lẫy trên chốn giang hồ. Ngày trước ta đang đi đường Cô Bắc chỉ nói mấy câu lỗi lầm với một tên gia tướng ở Mộc vương phủ mà tên tiểu quỷ nhất gan Mao Thập Bát đánh ta một trận như đòn. Con bà nó...

Gã nghĩ tới đây giơ tay lên thì thấy cổ tay còn vết tròn đen tím chưa hết và hầy còn ngâm ngấm đau, gã lại lẩm bẩm:

- Thằng cha Bạch Hàn Phong chết mất người anh, khí tức không nơi phát tiết, gã nắm ^^ đầu xương lão gia cơ hồ muốn gãy. Không ngờ Quận chúa nương nương ở Mộc vương phủ lại lọt vào tay lão gia. Bây giờ lão gia muốn đánh là đánh, muốn mắng là mắng. Quận chúa nương nương cũng không nhúc nhích được. Ha ha... ha ha...

Gã nghĩ tới chỗ đặc ý không nhin được bật lên tròng cười ha hả.

Tiểu Quận chúa nghe tiếng cười lại mở mắt ra để coi xem vì lẽ gì mà gã bật cười.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Quận chúa nương nương như mi là danh giá lắm phải không? Con bà nó! Lão gia chẳng coi mi vào đâu hết!

Gã sấn lại tát hai cái "bốp bốp" vào hai bên má cô bé.

Hai má tiểu Quận chúa trắng như tuyết bị xưng lên. Hai dòng lệ cô trào ra.

Vì Tiểu Bảo quát lên:

- Không được khóc! Lão gia không cho mi khóc là mi không được khóc.

Nhưng hai dòng lệ của tiểu Quận chúa càng tuôn ra nhiều hơn.

Vì Tiểu Bảo tức quá thóa mạ:

- Con mẹ nó! Quân chó đẻ! Con dĩ thối tha! Mi còn quật cường ư?

Gã lai giờ tay lên tát hai cái nữa. Đoạn gã túm tóc cô xách nửa người lên quát hỏi:

- Mi còn khóc nữa hay thôi?

Tiểu Quận chúa vẫn sa lệ không ngớt.

Vì Tiểu Bảo lại quát:

- Mở to mắt ra mà nhìn ta!

Tiểu Quận chúa hai mắt nhắm nghiền.

Vì Tiểu Bảo lại thét lên:

- Chà chà! Mi tưởng đây cũng là Mộc vương phủ nhà mi chăng? Quân khốn kiếp! Bọn gia tướng Lưu, Bạch, Phương, Tô nhà mi thì đã làm con mẹ gì? Một ngày kia vào tay lão gia, lão gia sẽ băm vằm chúng nát ra như tương!

Rồi gã quát hỏi:

- Mi có mở mắt ra hay không?

Tiểu Quận chúa cố hết sức nhắm chặt hơn.

Vì Tiểu Bảo bỏ đầu cô xuống nói:

- Giỏi lắm! Mi không chịu mở mắt thì để hai cái tròng thối tha đó làm gì? Chi bằng lão gia khoét ra ngâm rượu.

Gã cầm lưỡi trủy thủ để vào mắt cô lia mấy cái.

Tiểu Quận chúa toàn thân run lên, cô vẫn không chịu mở mắt. Vì Tiểu Bảo không biết làm thế nào, gã nói:

- Mi không chịu mở mắt nhưng lão gia nhất định bắt mi phải mở ra. Mi đã muốn thi gan với ta thì rồi mi sẽ biết Quận chúa nương nương lợi hại hay tên tiểu lưu manh, tiểu khiêu hoá như ta lợi hại. Tạm thời ta chưa khoét mắt mi vội. Nếu ta khoét mắt ngay thì ra để mi thắng, vĩnh viễn không phải ngó đến ta. Ta hãy dùng lưỡi dao thích vào mặt mi: bên trái một con rùa thối tha, bên mặt một đồng phân bò. Bao giờ những vết thích thành sẹo ta cho mi ra phố để hàng ngàn hàng vạn người bu lại coi mặt mi. Người ta sẽ nói: "Đẹp quá! Đẹp quá! Tiểu mỹ nhân ở Mộc vương phủ mà nửa mặt bên trái có hình con rùa, nửa mặt bên phải có đồng phân bò." Mi có mở mắt ra hay không?

Tiểu Quận chúa toàn thân không nhúc nhích, chỉ có cặp mắt là tự ý mở ra hay nhắm lại được. Cô nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy càng nhắm mắt chặt hơn.

Vì Tiểu Bảo tự nói một mình:

- Té ra con đười này chả lo mặt mình không đẹp, nên muốn ta khắc mấy chữ vào mặt. Được lắm! Trước hết ta hãy khắc một con rùa!

Gã mở ngăn bàn lấy nghiên mài mực và bút lông ra. Bút nghiên này đều là đồ dùng của Hải lão công để lại.

Vi Tiểu Bảo từ nhỏ tới lớn chưa từng sờ đến bút. Bây giờ gã cầm bút cũng như cầm dũa. Gã giờ bút lên vẽ vào nửa mặt bên trái tiểu Quận chúa một con rùa.

Tiểu Quận chúa nước mắt đầm đìa chảy vào con rùa mực thành một vết đen sì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Trước hết ta hãy dùng bút vẽ hình rồi sẽ lấy mũi dao khắc vào, như người ta khắc chữ vậy. Phải phải! Quận chúa nương nương! Khi nào tại hạ khắc xong sẽ đưa Quận chúa nương nương đến đường phố lớn cổng thành Trường An mà reo lên: "Khách quan nào muốn in hình con rùa? Cứ ba đồng một tấm, vào đây mà in". Ta chỉ phải dùng mực đen quét lên mặt mi là lại có người trả cho ba đồng. Ta lấy giấy trắng in vào mặt mi là thành ngay hình con rùa, mau lẹ quá mà! Một ngày ta in trăm tấm được ba trăm đồng tiền là đủ ăn xài.

Gã miệng nói ba hoa, mắt không ngớt nhìn trộm gương mặt tiểu Quận chúa thì thấy cặp lông mày của cô không ngớt rung động. Hiển nhiên cô vừa phần nộ lại vừa khiếp sợ.

Vi Tiểu Bảo càng lấy làm đắc ý, gã vừa cười vừa nói:

- Hừ! Nửa mặt bên phải mà khắc đóng phân bò thì làm sao lấy được tiền? Trên đời làm gì có người bỏ tiền ra mua đóng phân bò?

Gã ngẫm nghĩ một chút rồi tiếp:

- Chi bằng ta khắc con heo vừa mập vừa ngu dốt thì chắc là lợi to.

Gã cầm bút giờ lên vẽ loạn xạ vào nửa mặt bên phải một hồi.

Gã vẽ một vật gì có bốn chân và một cái đuôi. Nó không ra con mèo mà cũng chẳng giống con chó.

Vi Tiểu Bảo đặt bút lông xuống, lấy một con dao bạc cầm tay dùng để. Gã đặt mũi dao vào má bên trái tiểu Quận chúa rồi lớn tiếng quát:

- Mi mà còn bướng bỉnh không chịu mở mắt là ta khắc vào mặt mi đó.

Tiểu Quận chúa nước mắt tuôn ra như suối. Cô vẫn không chịu mở mắt.

Vi Tiểu Bảo không biết làm thế nào, chẳng lẽ lại chịu thua. Gã dựa mũi dao nhẹ nhàng trên mặt tiểu Quận chúa vạch lui vạch tới.

Con dao này rất cùn. Da mặt tiểu Quận chúa còn non như vậy mà cũng không làm tổn thương chút nào.

Có điều tiểu Quận chúa khiếp sợ quá, cô cho rằng tên tiểu ác nhân này dùng dao rạch mặt cô thật. Cô uất quá ngất xỉu.

Vì Tiểu Bảo thấy tiểu Quận chúa sắc mặt có điều khác lạ thì sợ co bị mình hăm dọa bỏ vía chết rồi. Gã giật mình kinh hãi vội đưa tay lên sờ mũi thấy cô hầy còn hô hấp, lại cất tiếng mắng:

- Con đười thối tha này giả chết.

Gã nghĩ thâm trong bụng:

- Thị dù chết cũng không chịu mở mắt, chẳng lẽ ta chịu thua thị ư? Đã thế thì quyết thi gan. Vì Tiểu Bảo nhất định không chịu hàng phục.

Gã lấy tấm khăn ướt lau mực trên mặt tiểu Quận chúa và phải lau đến ba lần mới sạch hết.

Vì Tiểu Bảo thấy lông mi của tiểu Quận chúa thưa mà dài. Cô lại miệng nhỏ mũi ngay, dung nhan cực kỳ xinh đẹp, bất giác miệng lẩm bẩm:

- Người là một vị Quận chúa, chắc trong thâm tâm coi một tên tiểu thái giám như ta không vào đâu, ta cũng coi người tầm thường, chẳng hoá ra ở vào thế dằng co?

Sau một lúc, tiểu Quận chúa từ từ tỉnh lại mở mắt ra thì thấy cặp mắt của Tiểu Bảo đang trợn lên nhìn mình một cách hung dữ. Cô không khỏi giật mình kinh hãi vội nhắm mắt lại ngay.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả hỏi:

- Rút cục người phải mở mắt ra nhìn lão gia rồi. Thế là lão gia đã toàn thắng, phải vậy không?

Gã cho là mình thắng trận thì trong lòng cao hứng. Có điều tiểu Quận chúa không nói năng được, khiến gã giảm bớt một phần hứng thú.

Muốn cho tiểu Quận chúa thốt lên lời thì cần phải giải huyết.

Gã liền nói:

- Người bị điểm huyết nếu không giải khai thì chẳng thể ăn uống được và người sẽ chết đói. Ta muốn giải huyết cho người mà không biết cách. Trước kia ta đã học rồi nhưng bây giờ quên hết. Người có hiểu không? Nếu không hiểu thì chỉ còn cách nằm trơ như xác chết, đừng có nhúc nhích. Bây giờ người muốn giải khai huyết đạo thì hãy nháy mắt ba cái để ta coi xem.

Gã nhìn tiểu Quận chúa không chớp mắt, thấy nàng ban đầu nằm yên không nhúc nhích. Một lát sau, đột nhiên cô nháy mắt luôn ba cái.

Vi Tiểu Bảo cả mừng nói:

- Trước ta tưởng những người trong Mộc vương phủ đã ở họ Mộc thì tên nào cũng tro như khúc gỗ, ngờ ngẩn chẳng biết gì. Té ra khúc gỗ nhỏ này lại biết giải huyết.

Vi Tiểu Bảo ôm Quận chúa lên ngồi xuống ghế nói:

- Người hãy nhìn vào mặt ta, ta đưa ngón tay chỉ vào các bộ vị trong mình người nếu chỗ nào đúng là bị điểm thì nháy mắt luôn ba cái. Bằng chỉ không trúng thì cứ dương mắt thao láo ra và không được cử động. Ta cứ thế tìm kiếm bộ vị những huyết đạo mà giải khai cho người. Người có hiểu không? Nếu hiểu thì nháy mắt ba cái.

Tiểu Quận chúa liền nháy mắt ba cái.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Hay lắm! Bây giờ ta bắt đầu giải khai huyết đạo cho người.

Vi Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã tinh nghịch ngay từ thuở bé. Gã giơ tay ra chỉ vào mé hữu trước ngực tiểu Quận chúa hỏi:

- Có phải chỗ này không?

Tiểu Quận chúa mặt đỏ bừng lên. Cô giương mắt lên thật lớn không dám chớp.

Vi Tiểu Bảo lại trở vào ngực trái cô hỏi:

- Có phải chỗ này không?

Mặt tiểu Quận chúa càng đỏ hơn. Mắt cô giương quá lâu không chịu nổi phải chớp một cái.

Vi Tiểu Bảo lớn tiếng reo:

- A ha! Chỗ này rồi!

Tiểu Quận chúa vội giương mắt lên. Cô vừa bối rối vừa thẹn thò không bút nào tả xiết.

Hai người đều lối 14, 15 tuổi, về mối tình nam nữ nửa hiểu nửa không. Nhưng con gái thì biết sự đời sớm hơn. Còn Vi Tiểu Bảo sinh trưởng trong lâu hồng kỹ viện, hàng ngày thấy những cử chỉ phóng túng của làng chơi gái điểm. Tuy gã chưa rõ ý nghĩa nhưng cũng biết hành động này không ổn chút nào.

Vi Tiểu Bảo thấy tiểu Quận chúa bối rối thì nheo nheo đắc ý. Gã cảm thấy trận đòn ngày trước trên đường Tô Bắc và một phen nhục nhã ở hẻm Dương Liễu bữa trước bây giờ trả được thù.

Tuy Vi Tiểu Bảo không có ý khinh bạc, nhưng bản tính lại thích tinh nghịch. Gã trở vào khắp nơi trong mình tiểu Quận chúa.

Tội nghiệp cho cô bé phải cố gắng giương mắt lên không dám chớp nháy vì cô sợ chớp bừa bãi là hỏng việc lớn.

Con người ta khó nhẫn nại nhất là giương mắt lên không dám chớp. Chẳng bao lâu mũi cô đã toát mồ hôi lấm tấm.

May sao Vi Tiểu Bảo chỉ tay xuống dưới nách bên tả. Đúng là chỗ huyết đạo cần được giải khai. Tiểu Quận chúa vội nháy mắt ba cái rồi trong lòng thư thái, cô thở phào một cái.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ha ha! Đúng là chỗ này rồi. Có phải lão gia không biết đâu, chẳng hiểu vì lẽ gì mà trong lúc nhất thời lại quên đi mất.

Gã nghĩ bụng:

- Sau khi giải huyết đạo cho thị rồi mình không hiểu võ công con tiểu nha đầu này ra sao. Biết đâu thị chẳng vung tay đánh người. Ta cần phải đề phòng mới được.

Gã quay lại lấy hai sợi dây lưng cột hai chân tiểu Quận chúa. Gã còn cột hai tay cô vào thành ghế cho cẩn thận.

Tiểu Quận chúa thấy Vi Tiểu Bảo cột mình vào lưng ghế, cô không hiểu gã định hành hạ cô bằng cách nào nữa, cô liên lộ vẻ cực kỳ kinh hãi.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Người sợ ta rồi phải không? Người đã sợ lão gia thì để lão gia giải khai huyết đạo cho.

Gã đưa tay vào dưới nách bên tả tiểu Quận chúa mấy cái.

Tiểu Quận chúa sợ nhất bị nhột làm cho ngứa ngáy. Vi Tiểu Bảo giải như vậy, lập tức cô cảm thấy ngứa ngáy một cách kỳ khôi cơ hồ chịu không nổi. Nhưng cô không tài nào nhúc nhích được, mặt cô đỏ bừng lên.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Điềm huyết và giải huyết ta coi là trò đùa. Có điều dạo này ta bận việc quá chừng, không để tâm đến những chuyện nhỏ mọn thành ra quên mất ít nhiều. Có phải giải khai thế này không?

Gã nói rồi dụi ngón tay mấy cái vào nách tiểu Quận chúa.

Tiểu Quận chúa lại càng ngứa hơn, nghĩ thầm:

- Thằng lỏi này chẳng biết giải huyết thế nào chỉ ba hoa xích đế, nói khoác nói láo. Giải khai huyết đạo đâu có phải gãi ngoài da hay dụi vào mình người ta thế này?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đây là thủ pháp giải huyết tối thượng tối cao thâm. Thủ pháp thượng thặng chỉ khi nào giải khai huyết đạo cho nhân vật thượng đẳng mới dùng đến. Con lỏi này không phải là nhân vật thượng đẳng thì sử dụng thủ pháp bậc nhất vào mình người không ăn thua gì hết.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thôi được! Để ta thử dùng thủ pháp hạng nhì xem sao.

Gã thò tay đâm vào dưới nách tiểu Quận chúa mấy cái.

Tiểu Quận chúa vừa đau vừa ngứa không chịu nổi, hai hàng nước mắt tuôn ra như suối.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Ô hay! Thủ pháp hạng nhì cũng không được nghĩa là làm sao? Mình phải dùng đến thủ pháp thứ ba với con tiểu nha đầu chắc? Không còn cách nào rồi, lão gia đành sử dụng đến thủ pháp hạng ba vậy.

Gã xoè bàn tay ra đập liên hồi vào nách tiểu Quận chúa mà vẫn không thấy công hiệu.

Nên biết điểm huyết là công phu thượng thừa trong võ học. Người đã có căn bản rất chắc chắn về võ công cũng cần phải minh sư chỉ điểm và phải khổ công rèn luyện mấy năm trời mới thành tựu.

Giải huyết và điểm huyết là một việc gồm hai mặt. Có biết điểm huyết mới giải huyết được. Không những cần nhận đúng huyết đạo mà ngón tay phải nhả nội kinh vừa cương vừa nhu mốp phong toả được huyết đạo đối phương hay giải khai huyết đạo cho họ.

Võ công của Vi Tiểu Bảo vốn dĩ tầm thường. Phép điểm huyết giải huyết gã chưa từng luyện qua. Bây giờ gã cứ nắn bóp loạn xạ thì giải khai huyết đạo cho tiểu Quận chúa thế nào được?

Đập không được gã liền đổi sang bấu véo. Bấu véo không xong gã đành đổi làm chộp.

Tiểu Quận chúa vừa bức tức vừa bồn chồn, không chịu nổi lại chảy nước mắt.

Hiện giờ Vi Tiểu Bảo không phải có ý hành hạ cô, nhưng gã cuống quýt hồi lâu chưa giải khai được huyết đạo không khỏi bẽ bàng. Gã then quá hoá giận nói:

- Lão gia đã biến đổi thủ pháp đến bậc thứ tám với con chó đẻ này cũng chẳng ích gì. Không lẽ người là con tiểu nha đầu vào hạng thứ chín? Người nên biết một nhân vật có địa vị cao cả, có lai lịch lớn lao như Vi Tiểu Bảo này thì làm sao mà sử dụng đến võ công hạng bát được? Xem chừng bọn Mộc vương phủ chúng bay toàn là hạng đốn mạt ngu ngốc không còn biết một tí gì. Ta nói cho người hay: bây giờ ta đành gác bỏ không nghĩ đến địa vị tôn cao của mình sử dụng đến võ công hạng chín nữa là cùng.

Gã liền co ngón tay giữa lại, bấm ngón tay cái vào nách tiểu Quận chúa rồi hết sức bật mạnh. Gã vừa bật tay vừa nói:

- Đây là thủ pháp Đàn miên hoa. Tách, tách, tách! Đàn miên hoa! Miên hoa xú, sao hắc đậu. Hắc đầu tiêu, bán hồ tiêu. Hồ tiêu lạt, khởi bảo tháp, bảo tháp tiêm, xung phá thiên. Thiên lạc vũ. Địa hoạt thất. Hoạt đến cả họ Mộc nhà mi. Mộc hồi đầu, mộc não. Đầu chó óc chó. Ông bà ông vải, ông tổ ông tiên mười tám đời nhà mi.

Gã đọc huyền thiên một, chẳng ra nghĩa lý gì hết. Cứ đọc mỗi câu là lại bật ngón tay một cái.

Vi Tiểu Bảo bật mười mấy cái liền.

Bóng thấy tiểu Quận chúa "ối" một tiếng rồi khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo mừng vô cùng. Gã nhảy chồm chồm cười nói:

- Ta đã bảo mà! Con tiểu nha đầu này ở Mộc vương phủ đúng là cái quái gì ở bậc thứ chín nên phải dùng võ công hạng chín mới xong.

Tiểu Quận chúa vừa khóc vừa cãi:

- Chính người... mới là... hạng thứ chín.

Thanh âm cô vừa trong trẻo vừa dịu dàng. Đúng là giọng nói của người Vân Nam, nghe rất lọt tai.

Vi Tiểu Bảo bóp cổ bóp họng bắt chước giọng cô lặp lại:

- Người... Người mới là... hạng thứ chín.

Rồi gã nổi lên tràng cười hô hố.

Nguyên Vi Tiểu Bảo bật ngón tay loạn xạ, búng bừa búng bãi thế nào lại trúng vào huyết Dịch Uyên dưới nách tiểu Quận chúa.

Huyết Dịch Uyên thuộc về Túc thiếu dương đờm kinh ở phía dưới cách nách ba tấc.

Những huyết đạo của con người ở bộ đầu như huyết Thánh hội, Tì không trúc, Dương bạch, Lâm khấp đều thuộc về kinh mạch này.

Vi Tiểu Bảo hết sức bật mạnh vào huyết Dịch Uyên tiểu Quận chúa mười mấy cái. Những huyết ở bộ đầu được giải khai lập tức cô nói được ngay không bị ngăn trở gì nữa.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới
- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>